

Ako štyria kráľoviči hľadali vodu života

Kde bolo, tam bolo, za jednou horou a troma riekami, žil jeden kráľ a jeho štyria synovia. Žili pekný život. Kráľ sa volal Ľudovít a nebol to obyčajný kráľ. Synovia – Rudolf, Bohuslav, Dobroslav a Vratislav boli dobré deti. Poddaní ich milovali. Kráľ s nimi kosil, zväžal seno, kopal v sade.

Kráľovstvu sa darilo, lebo všetci radi pracovali. Kráľ už od malička viedol chlapcov k práci a úcte k ľuďom. Žili bez matky, lebo kráľovná Hortenzia zomrela pri pôrode najmladšieho syna Vratislava. A práve on sa na ňu podobal. Miloval záhradu a kvety tak, ako jeho matka. Park okolo zámku bol nádherný, že pöcestní, ktorí prechádzali cez kráľovstvo žasli a chválili záhradníka.

Nikto ani len netušil, že muž, kľáčiaci medzi záhonmi ruží, je princ Vratislav. V strede parku stála fontána. Kráľ Ľudovít ju dal postaviť, keď si kráľovnú Hortenziu priviedol do zámku. Pri stavbe sa zistilo, že pod fontánou je veľký zdroj vody. Zavlažoval celé okolie a aj poddaní mali vody dostatok. O fontánu sa Vratislav dobre staral. Stále niečo leštil, čistil, opravoval. Ale jedného dňa fontána prestala chľiť vodu a aj studne v kráľovstve začali vyschnúť.

Z potokov sa vytrácali ryby. Nádherné rybníky, plné zdravých rýb mal na starosti Dobroslav. Rozumel svojej práci a ryby im prinášali obživu. Predávali ich na trhoch a tie, čo nepredali, rozdali chudobným.

Rudolf, najstarší syn, bol lovec. Lesy boli plné zdravej zveriny. Kožušiny zdobili zámok a divina bola často na tanieri v kráľovskej jedálni. A keby ste videli tie vinice ! Víno z kráľovských vinogradov bolo známe široko – ďaleko. Rudolf raz zbadal, že sa niečo deje. Zvieratá musia piť, ale potôčky a studničky v lesoch tiež postupne zanikali. Zver schádzala až dole k potoku, ale aj tam sa strácala voda.

Ďalší syn, Bohuslav, sa venoval poľnohospodárstvu. Keď na iných zámkoch a hradoch prebiehali plesy a zábavy, Bohuslav s poddanými sial, žal a zhromažďoval úrodu do sýpok. Pekári potom vypekali chleby a voňavé koláče od výmyslu sveta. Bohuslav si tiež všimol, že mlyny melú pomaly a voda stráca silu. Kráľ Ľudovít zvolal svojich synov. Spoločne sa radili, čo urobia, ak pramene vyschnú. Ako prežije ich kráľovstvo ? Čo budú robiť poddaní ? Odídu do iného kráľovstva ? Spustnú záhrady, parky, lesy ?

Synovia sa rozišli na štyri sveta strany. Navštívili mudrcov, radili sa so starými a skúsenými a prosili o pomoc. Jeden starý muž im poradil, aby išli do rodiska svojej matky kráľovnej Hortenzie. Matkin brat ich vrelo privítal a ukázal im knižnicu, kde ich matka rada sedávala a veľa čítala. Tam, v jednej z kníh, sa dočítali o vode života. Stačí malá kvapka do každého prameňa a tie nikdy nevyschnú a ľudia, ktorí budú piť takú vodu, nebudú nikdy chorí. „Musíme tú vodu nájsť, aby naši ľudia prežili !“, zvolali spolu. „Chceme predsa zachrániť svoj ľud !“, zvolal Vratislav. Pred nimi sa o to pokúšali mnohí, ale nikomu sa to nepodarilo. Pyšní princovia, nadutí veľmoži, odchádzali naprázdno. Museli by sa totiž ponížiť a stať sa obyčajnými ľuďmi.

Všetci štyria bratia dali hlavy dokopy a vymysleli plán. Znova začali čítať knihu a hľadať cestu k prameňu života. Vtedy im to došlo ! Ku prameňu sa dostanú len tvrdou prácou. Prameň bol totiž vysoko v horách, zarastený húštinou, ktorou sa museli presekať. Bola to tvrdá a namáhavá práca. Ani si nevedomovali, ako dlho sekali a ťali. Ako dobre, že to neboli rozmazaní princovia a nebáli sa práce. Vedeli si zaobstarať potravu, takže mali dostatok sily. Večer, keď už padali od únavy, zbadali ten prameň. Bola to obyčajná studnička, ktorú by si nikto ani nevšimol. A možno preto ju nikto nikdy nenašiel. Možno ľudia hľadali niečo veľkolepé, zvláštne. Keď princovia

naberali vodu do krčahov, triasli sa im ruky. Toto je voda, ktorá bude liečiť a pomáhať ľuďom a prírode !

To bolo radosti, keď sa vrátili. Kráľ Ludovít vystrojil hostinu pre všetkých. Zišli sa hostia zo všetkých kútov a každý sa chcel napiť z vody života. Tak sa ukázalo, že svedomitá práca a pokora privedie ľudí k takým objavom, ktoré pomôžu celému svetu. Chýr o tomto skutku sa rozniesol široko – ďaleko. Krásne princezné a šľachtičné začali prichádzať na zámok, aby na vlastné oči videli tých úžasných princov. Jedna z nich upútala mladého kráľoviča Vratislava. Ale to by už bola ďalšia rozprávka.